

היליון מס' 1774 * י"ה בטבת תשס"ב * 28 בדצמבר 2001
 (sachlav@kfar-hanassi.org.il)

אדם

והיה בלכתך לישון ובקומך
 זכור

כי בהגיע שעתך ללכת
 תיפול ותיבול כמו עלה בשלכת
 ובשמים המלאכים יקבלוך
 ושאלה אחת בלבד ישאלוך.

הם לא ישאלו אם צדיק או רשע היית שם
 או אם עשיר או עני, טיפש או חכם,
 לא יתעניינו אם היבור או מוג לב היית,
 רק שאלה אחת ישאלוך:

- האם לפני מותך חיית ?

לאה גולדברג

דבר המערכת

סוף דצמבר - סוגרים שנה.
 עוד הזדמנות לספירת מלאי, גם מעל גבי המדפים של חשבון הנפש האישי, והחברתי.
 חשבון נפש בין העשירים לעניים.
 בין המנהלים לפועלים.
 בין המעמדות שהולכים ונוצרים בינו.

בני האדם לא תמיד יודעים הם ממש מה באמת חשוב בחיים.
 הם מתנהגים בחוסר זהירות משווע עם הזמן. עם המהות. עם הטבע.
 עם השכנים. מסוגלים הם גם להחליט שכסף הוא הדבר החשוב ביותר בחיים.

הציניות הגדולה של החיים היא, שעד שאנחנו לא חוטפים איזה מכה גדולה
 ומשמעותית ישר במרכז הבטן. אנחנו אפילו חושבים שנחיה לעולם.

ורק אז כאשר אנחנו מתערערים מן המכה, אנחנו מתחילים פתאום להבין שאנחנו
 ברי חלוף. מתחילים פתאום לתפוש את ההבדלים בין העיקר לתפל. מגיעים לתובנות
 חדשות על החיים והערך שלהם.
 חיים שאנחנו לא יודעים עד מתי.

הסופר גבריאל גרסיה מרקס ("מאה שנים של בדידות") כתב מכתב פרידה לקוראיו לפני מותו. - הוא נפטר לפני מספר חדשים. להלן חלק מהדברים.

"...כל כך הרבה דברים למדתי מכם, בני האדם...
למדתי שכולם רוצים לחיות בפסגת ההר,
מבלי לדעת שהאושר האמיתי נמצא בטיפוס במעלה ההר.

למדתי שכאשר תינוק תופס את יד אביו בפעם הראשונה, הוא כובש אותו לעולם.
למדתי ש לאדם יש זכות להסתכל על חברו מלמעלה רק כאשר הוא עוזר לו להתרומם."

...
בתוך ספירת המלאי שלי לשנה החדשה, אני אישית, רוצה לסלוח לקברניטי המשק של
כל הימים, שהם נשאו באחריות לעתיד המקום והחברים, האנשים שסמכנו עליהם
ובחרו להוביל, שלא דאגו לכולנו לפנסיה לעת זקנה.

ואני רוצה להביע הערכה ותודה לאלה שבחרתי בהם יחד איתכם להיות לנו מנהלים,
בימים הטורפים והמאזד לא פשוטים האלה.
כאשר אין כסף בקופה.

לא קלה היא הדרך.
לא קל לנהל קיבוץ, מפעל, מקום עבודה. כאשר הביקורת חורשת יומם וליל,
והפירגון הוא אי שם למטה. והרי מי שלא עושה כמובן גם לא טועה.
אני חושבת שכולנו אנחנו מאמינים בכוונותיהם להצמיד את המקום קדימה. מקווים
שינווטו אותנו להכפיל את הרכוש מבלי להפחית את הערכים.

הייתי מאוד רוצה לראות כבר, את כולנו עולים על שביל ההתפייסות.
עולים על דרך המלך של עבודה ופרנסה בכבוד.
וחברות ואיכפתיות כנה בין החברים.

מי ייתן ושנת 2002 תיתן לנו את השלום, תביא לנו את הכלכלה הנכונה, את
השכונה צמודת קיבוץ ותחזיר לנו את האחוזה והשיתוף.

שושנה שרקי

בת נולדה ושמה שחר
ליסמין ודן בכר
ברכת מזל-טוב!
רוב נחת
לסבתא פיליס ולסבא דויד ולתרצה
ולכל המשפחה המורחבת.

ימי הולדת

30.12	שוש בן צבי גיא כהן (נכד יענקל מנה"י) ירדן אליק (נכד)	3.1	רותי עמית בני גולדברג ג'וני רייפין
31.12	גלעד שטיינר גלית פטישניק (נכדה יענקל מנה"י)	4.1	דינה כהן-ישר מיקה דוארי (נכדה) גיל שפרונג
1.1	ישראל אבידור אורי חייט שירן הרמץ	5.1	יובל ג'קסון אביגיל שושני אלון קוניגיס
2.1	בוב הרט הנרי בן יהודה יונתן ארנולד (נכד אלמן)		

ימי נישואין

3.1 מירב ואנדי בולדזין

נזכור

י"ח טבת תשנ"ה (1994) מר סם וולפסדורף
י"ט טבת תשנ"ט (1999) גב' ראי קולט

פרורים מן השולחן

- ביום שישי האחרון, מי שלא הגיע לפאב, הפסיד בגדול. היה פשוט מדהים. במשך חודשיים התכוננו לערב זה שכלל: שינוי מבני בעיקר מחוץ לפאב, עוגות שנאפו במיוחד, תה, קפה, בירות ו... הרגע הגדול - הלהקה ששרה במשך שעה וחצי באנגלית ובעברית, ואפילו שיר מתוך המופע "כמו בתוך קופסא" שהיה רלוונטי ל-1982, והוא כל כך רלוונטי היום.
- רחמי ורגר שרה ביחד עם איילת ועפרי - גם הן למשפחת ורגר (אח... איפה היא בזמנים כאלה). נריה על גיטרה חשמלית שתרם מכשרונו האופטמי כן, כן, יש עתיד, אייל לב על הקלידים. אייל הוא תושב בקיבוץ עינב בקרוב. על התופים בחור כשרוני מכפר גלעדי ורויצ'ארד מהאולפן על גיטרת הבס. תודה רבה ללי קפלן וצוות הפאב שהרימו ערב זה.
- ביום שישי לפני ההופעה בפאב, נערכה ההכרעה הראשונה לרשת בטחון על 3 סעיפים. שלושתם עברו ברוב, יש האומרים - מפתיע.

- נמרוד פלמה - השחיין, נסע להוואי, שם הוא ילמד במכללת הוואי וישחה במקביל. נכון ששם אתה אמור לייצג את המכללה, אל תשכח אותנו ושתצליח.
- ביום שבת, כל בני הדודים של פלמה/מעין/פוקס/בן-רשף שכחתי מישהו?, נסעו לראות את שר הטבעות בכרמיאל וחזרו מאד מרוצים, חוץ מהעבדה שתום בומבדייל לא מופיע בסרט.
- הרולד נכנס בסוף החודש כאחראי ומחליף את בני. נאחל לו בהצלחה והמון, המון תודה על השרות המסור. כמו כן, פול גלוק שנתן כתף בחודש האחרון, עוזב ת'מרכולית בסוף החודש ואולי יתחיל ללמוד מחשבים.
- אמא של אריק לינטון הגיעה לביקור. ברוכה הבאה.
- המקהלה של הגליל העליון שרה באחת הכנסיות באבו-גוש (ליד ירושלים) את היצירה "משיח" של הנדל. המשיח לא הגיע, אבל הקהל בהחלט נהנה.
- יש צורך במעודדים/מעודדות למשחק רוגבי בין הגליל העליון לקיבוץ יזרעאל. בצד שלנו משחקים - תמיר, דורם, ויל, אנדי. נאחל להם בהצלחה. בהסתמך על ההסטוריה ארוכת השנים, בדרך כלל הצפון הפסיד. אולי הפעם....
- החלמה מהירה לכל החולים.
- ושיעבור עלינו עוד שבוע שקט כמעט בלי פיגועים.

שבת שלום - **יוחאי וולפין**

לדברי הכפר:

בקשר להופעה בפאב ביום שישי:

- אחרי הערב הנפלא הזה, רציתי להגיד תודה לכמה אנשים ששכחנו להודות להם בהופעה, ושבלעדיהם הערב הזה לא היה אותו הדבר -
- לניסן ויבין על המודעה היפה והענקית.
 - לדנה, אלעד ולי על הארגון של הפאב ועל כל ההתרוצצויות לקראת הערב.
 - לחבורה ענקית של בני משק (הרשימה לא תגמר אם אני אתחיל עם שמות), שעבדו והכינו את כל הקונסטרוקציה שראיתם בהמשך למרפסת של הפאב, די שיהיה מקום לכ-10-ל-15.
 - לכל מי שהכין עוגה לערב.
 - לקבוצת כפר הנשיא שקנה סוף סוף מערכת הגברה כמו שצריך!
 - ולכל מי שהגיע ונשאר, למרות הקור והצפיפות.

היה גם לנו ממש כיף ותודה לכולם -

רוני וגנר (בשם כל הלהקה).

מסיבת ערב ראש השנה האזרחית

GOODBYE 2001 HELLO.W.W.COM 2002
חשבתם ששכחנו ?

הנכם מוזמנים לבוא ולרקוד איתנו במסיבת ריקודים ענקית.

בשעה: 22.00
מקום: חדר האוכל
עם: די ג'יי דיוויד
הפאב עובר לחדר האוכל לערב המיוחד.
אז... צאו קצת מהבית ומהשיגרה, ובואו להתפרק קצת.

מחכים לכם שם

חדשות הרשת האופטית:-

כעת, כשבוע לפני סוף השנה, אנו עומדים בפני העברת נושא האינטרנט לרשת האופטית.

כמעט הכל סגור. מה שנותר הוא התקנת כרטיסי הרשת במחשבים והתקנת נקודות חשמל במרכזים השונים. יש לציין שהפרוייקט עבר בשקט יחסי אם נשווה למקומות אחרים שם נאלצו לחפור חצי קיבוץ כדי להתחבר לבתים. אנו עומדים יפה הן בזמנים, הן בביצוע והן בעלויות.

אני מקווה שהשבוע נסיים את כל מה שעדיין לא נסגר ולקראת ינואר 2002 נעלה מדרגה רצינית במערך התקשורת שלנו.

השלב הבא, לאילו שאינם רוצים לנוח על זרי דפנה, הוא הרחבת פס התקשורת שלנו לעולם החיצון, לאינטרנט. שלב זה ידרוש אמנם כסף אבל ישנם רעיונות מרעיונות שונים שיקלו על העלויות הנדרשות.

רשת של קיבוץ שלם אינו דבר של מה בכך וניתן לעשות בו שימוש רב ויעיל. כשלב מכין, הכפלתי את הקו הראשי שלנו.

הדבר התאפשר עקב מבצע של בזק שאפשר הכפלת הקו ללא תשלום וכן חסכון של 200 ש"ח בכל חודש לארבעה חודשים. מהחודש החמישי נצטרך לשלם 200 ש"ח נוספים על המחיר היום כלומר שבעוד 9 חודשים נגיע לאיזון ועד אז נוכל להחליט מה עושים הלאה. בקיצור, קנינו זמן.

יש לציין שהרחבת הקו דורשת את הכפלת התקשורת גם עם ספק האינטרנט שלנו - "כינרת תקשורת" ושם המחיר די גבוה, מדובר על למעלה מ \$300 לחודש נוסף על היום! אני מניח שאם סיום הפרוייקט והנספחים תהייה לנו תמונה של מצב יתרת התקציב שלנו ועל סמך זה נוכל לקבל החלטות מעשיות יותר.

כיצד להתגבר על השימוש הגדל והולך ללא סתימת המערכת. על כך בפעם הבאה. אציין רק שמזה זמן אני מחפש ומנסה תוכניות שונות הקשורות לעניין ולחלקן נראה די מבטיח.

טוב, זה מה יש הפעם - להתראות ברשת -

דוד אלמן

בלונדון... (לא רק)... הייאוש יותר נוח

פתח דבר:

ככה סתם באמצע דצמבר, מעודד ממזכרו של מרכז המשק המעודד את החברים לנצל את ימי חופשתם, ובעצם בלי כל קשר, לוקח אדם את בנו, וחרף כל ההזהרות, עולה על מטוס ומתעופף מסיר הלחץ המקומי. מה אגיד לכם, שווה! בכלל הייתי מכניס נסיעת איוורור כזו לסל הבריאות הלאומי... אולי החיים שלנו היו נראים קצת אחרת.

לא לחו"ל סתמי נוסע הבן-אדם (ובנו), אלא היישר לעבר בירת הוד מלכותה לונדון, ולא סתם כדי לראות CATS או לעשות שופינג לכריסמס אלא לצפות בדובדבן של משחקי הכדורגל העולמי - הכדורגל האנגלי, ועם כבר כדורגל אנגלי, איך אפשר בלי מנצ'סטר יונייטד, ויסלחו לי כמה אוהדי "לידס" מקומיים, אבל על כך בהמשך.

עם מוזר:

אין ספק שעם מוזר הוא עמה של הוד מלכותה. באופן תמוה הם לא ממש מתעניינים במתרחש במקום שנקרא המזרח התיכון, והם די מודים לאל שהם כבר לא באזור. בחדשות ובעיתונים אנחנו מופעים, אם בכלל, באיזו ידיעה קטנה לפני שעוברים לתחזית מזג האוויר, שהרבה יותר מרתקת. הם גם לא ממש צופים במתח בדו-קרב האדירים בין "פואד" ל"אברום" שאת שמם קשה להם לבטא כמעט כמו את השם "בן לאדן", אף על פי שכמיטב הנימוס הם לא שוכחים להוסיף לו את התואר "מר" לפני אזכור שמו.

אבל זה עוד כלום, באופן מוזר כל הנהגים בלי יוצא מן הכלל, מעדיפים לנהוג בצד הלא נכון של הכביש והמשטרה והממשלה במקום לאכוף את החוק והסדר, הולכת לקראת הנהגים פורעי החוק, ואף העבירה את ההגה המכונית לצד ימין, ובכך להקשות על נהגים נורמליים שמגיעים ממקומות עם תרבות נהיגה למופת, כמו ישראל למשל.

סליחה ומחילה: באיחור של יותר מיובל שנים, אולי זה המקום לבקש מהוד מלכותה סליחה על שהצלחנו לגרש אותם מארצנו, ולנסות לשכנע אותם לחזור. נגיד שטעינו ואנחנו מצטערים, ובעצם לא התכוונו ברינות. כל כך הפחדנו אותם אז, שעד היום, אפילו הצוותים של "בריטיש אירוויס" פוחדים לישון בת"א ונשארם ללון בלרנקה...

נבטיח לא לעשות רעש בן שתיים לארבע, לאכול בייקון עם שעועית לארוחת בוקר, ואת התה לשתות רק עם חלב. רק שיחזרו ושטוני בלייר יסתדר עם הרב עובדיה עמיר פרק ואלו יצפאו...

מנצ'סטר יונייטד: אומנם מדובר במה שכמה "פיין שמקרים" מגדירים כ"22

משוגעים שרצים אחרי כדור" אבל מזמן כאשר מדובר במנצ'סטר יונייטד, הכדורגל הוא רק סיפור המסגרת. למעשה זו תעשייה שלמה הכוללת תחנת טלוויזיה, מועדוני מעריצים, עיתון וכמובן חנות ענקית - "מגה סטור" בשפתם, למכירת אין סוף מוצרים עם סמל המועדון. 20 קופות רושמות מתקתקות ללא הרף לפני בזמן ואחרי המשחק. החנות פתוחה גם כאשר אין משחקים. כאמור כבר מזמן לא מדובר בכדורגל אלא בתרבות. הלוואי עלינו מחזור המכירות של החנות. למען האמת, גם עם המשכורת השבועית של דיוויד בקהם היינו מסתדרים, אפילו במודל של תקציב משולב, סה"כ מדובר בשכר של 100,000 פאונד בשבועם חוזר שנית, ובתרגום לעברית לאלה המתקשים בחשבון, 600,00 ש"ח בשבוע, וזה גם כשהוא יושב על הספסלם (על כך בהמשך). במשחק עצמו ניצחו "האדומים" 5-0 והתחילו את ה"קאמ-בק" במירוץ לעבר תואר אליפות נוסף.

מאוד התרגשנו כאשר ציינו על הלוח האלקטרוני את הגעתנו למגרש. ראינו, ואתנו כל העולם. את מספר הצופים במשחק 67,577 והרי אם לא היינו מגיעים היו צופים

רק 67,575 הכנסה לא רעה עם לוקחים בחשבון שמחיר כרטיס ולא הכי יקר הוא כ- 600 ש"ח.

הארגון, הסדר, הניקיון גם בשירותים הם עוד סיבה לקנאה, כאשר אתה נזכר בדחיפות ובבלגן ששורר במגרשים כאן שמלאים ב- 3000 צופים והשוטרים, תאמינו או לא, הם באים לעבוד ולא לראות את המשחק. עם מוזר, כבר אמרנו לא?

לא נסלח ולא נשכח: כמו תמיד יש כאלה "מעכירי שמחה" מקצועיים, שכל תפקידם הוא להשבית את שמחתם והנאתם של האחרים, שלנו במקרה הזה. הפעם על עמוד הקלון ניצבים המאמנים של מנצ'סטר וליורפול, שלא הרכיבו למשחק את השחקנים דיוויד בקהאם ומייקל און. הנקמה בליורפול היתה מהירה והם הפסידו, וגם שעתו של מאמן מנצ'סטר תגיעם אנחנו נראה להם מה זה. נדאג שבאירודיון הקרוב, "יונטייד קינגדום" לא תקבל מה"זרעאלי ג'ורי אין ג'רזלם" אפילו נקודה אחת.

הפרה המשועת: בכל מחזור ממוצע בליגה האנגלית - ויש כאלה 38 בשנה בלי משחקי הגביע השונים - צופים כ- 800,000 צופים! בהנחה שחצי מהם אוכל לפחות המבורגר אחד בלחמניה, בהמוני הדוכנים המתמקמים בקרבת המגרש, הרי מדובר בכמות של כ- 400,000 המבורגרים שנטרפת במהלך שלוש שעות של כדורגל. אני יודע שהמספר 400,000 עושה לרבים אסוציאציות בארץ, אבל נסו לחשב בכמה פרות מדוברם פלא שהפרות משתגעות כאשר הן חושבות על משטח עשב ירוק ומה שזה אומר לגבי עתידן?!

כמויות האוכל הללו נשטפות כמובן במיליוני "פיינטיס" של בירה. נסו לחשוב על התור בשירותים שלמרבה הפלא נשארים ראויים לשימוש אדם גם במהלך המשחק. דרך אגב ב"מדינה מדברית" כמו אנגליה הבינה מזמן שהיא לא יכולה להניח לכמויות כאלה של מי בויב לזרום סתם לים, ולכן מי השופכי שם ממוחזרים למי שתייה. מישהו שם אמר לי שחישובו ומצאו שכל ליטר מים כבר עבר 7 פעמים במערכות מעיים שונותם

ז'ורבה היווני: טוב אז לא בדיוק קוראים לו ז'ורבה, והוא לא ממש יווני, אם כי קפריסאי טורקי שנולד בחלק היווני של האי השכן בפאפוס, ובעשור האחרון מכין המבורגרים ודגים בהמבורגריה קטנה שאימצו כמסעדת הבית. נראה לי שעד היום הוא לא מבין למה אוכלים צ'יפס עם חומץם באחת הפעמים מרוב התלהבות ודיבורים על געגועים למולדת (שלו) הוא שכח לשים לנו את ההמבורגרים בתוך הלחמניה. הוא נשבע לי שהיה עוזב הכל וחוזר לאי הקטן. בעיקר לחלק היווני בו הוא נולד. אתה יכול להגר ממולדתך, אבל לא יכול להגר את מולדתך מליברם

מסורת: ואם כבר על אוכל דיברנו, הרי איך אפשר בלי ה-fish & chips המסורתי המוגלגל בנייר עיתון. אך שוד ושבר. כיום זה מוגלגל בנייר נקי וסטריילי, הייתם מאמינים? הסיבה האמיתית לשינוי נבעה כנראה מהדרישה של כל הלקוחות שאת המנה שלהם דווקא יעטפו עם עמוד שלוש מעיתון ה"סאן", שאין ספק שהוא חתיכת עמוד שראוי וכדאי להתכבד בו. ככה חולפת לה תהילת עולם, ואתה חושב הנה כבר תחזור ארצה ובעמוד שלוש שוב תפגוש רק את השר בנידירי. דרך אגב מסורת, ומה תגידו על זה שכמעט עשרה ימים, בלונדון, בחודש דצמבר ובלי גשם! מדינה מידברית, כבר אמרנו?!

סוף דבר: "הכדור הוא עגול", "משחקים משבת לשבת", "לדרבי חוקים משלו" ועוד שלל ביטויים שנהגים לומר ולכתוב במדורי הספורט בארץ. הכדורגל בארץ אפילו אינו דומה לזה המשוחק במולדת הכדורגל, על המגרש ומחוצה לו. אמרנו כבר שחבל שגירשנו את האנגלים, אולי אם הם היו נשארים גם אנחנו היינו מגיעים סוף סוף למונדיאל. שווה לעבור את החוויה הזו, ולו כדי לקבל קנה מידה, ולחשוב שאפשר גם אחרתם

נ.ב. ולך גרשי: it's never too late

שבת שלום אביב ואביו (אבי)

פרידה

לכולם שלום,
מכתב פרידה זה היה אמור להכתב עוד כשהעמסנו את מטלטלינו על המשאית של שבי בדרכנו בכביש היוצא מכפר הנשיא, אולם מסיבות שתלויות בכוכבים מועדו נדחה עד לשלב הזה, בו הודענו באופן רשמי על עזיבתנו את הקיבוץ.
לא תיארתי לי ששיחת הטלפון הקצרה שלי עם שריטה, בה אודיע לה את כוונותנו תהיה כל כך קשה ועצובה, כי העובדה היא שליבי קרוע.
רגשותי נעים בין כפר הנשיא הבית לבין מה שקורא לי "בחוק". (באמת בכפר הנשיא יש הרגשה של "בפנים" - כמו שיוצאים רגע ממקלחת חמה להביא סבון חדש וחוזרים למים - "בפנים").
אך כשאני שוקלת את אהבתי לכפר הנשיא מול חיי בשנה וקצת האחרונים, התפתחויותי האחרונות מקבלות משקל גדול יותר, ולו רק בקצת.
אני שמחה ומודה על כך שעזיבתנו את הקיבוץ נעשתה ברגשות טובים עם שמירה על קשר והרבה אהבה, מה שלא תמיד מובן מאלי.
כשאני באה הביתה אני מרגישה כבר בדרך מכרמיאל את המעבר ממשגב לגליל העליון ואת קולו קורא לי בשקט-בשקט עוד מבקעת בית הכרם.
זה מתעצם בעליה לפילון ובבת אחת בירידה לראש פינה עם התפרסותו של עמק החולה לפני. אבל כל זה רק הכנה, מנה ראשונה, לפני עיקר הארוחה - הכניסה בשער המשק.
בקיבוץ - אנשים מחייכים אלי, אומרים שלום, ומתעניינים בשלומי ובשלום משפחתי. החיבוק של כפר הנשיא מלווה אותי כמעט כל יום, ותודה לכולם.

באהבה ולהתראות, **יעלי זיו**.

תהיות לגבי השלב הבא והשלבים שאחרי-כן

אינני יודע מה המקור של צרוף המילים "רשת בטחון". נשמע כאילו הכוונה היא שהרשת מיועדת למי שנפל. בכל מקרה, אם המושג נלקח בהשאלה מאיזה מקום,

אשתמש בו גם אני כמשל, בתקווה שידמה לנמשל.

רשת פשוטה עשויה מחוטים בשני כיוונים הנקראים שתי וערב. אני אקרא בשם "שתי" לחוטים הנמשלים להיטל אגרת הקהילה. חוטים אלה מיועדים לכל ההוצאות המוניציפליות שאינן ממומנות על ידי המועצה האזורית. כל השירותים הקהילתיים שנמשך לקיימם, כולל משכורות עובדיהם ומנהליהם, מתבצעים מכספים אלה. חוטי ה"ערב" הם כספי ההיטל הפרוגרסיבי המיועדים לקיים את כל החסר בנושאי בטחון סוציאלי ועזרה הדדית, קרי - מה שנשאר מהקבוצה כדרך חיים.

אני תוהה וחרד בגלל שני תסריטים אפשריים בעיני הפסימיסט/ריאליסט המצוי. הרי גם כשהתחלנו במודל המשולב הנוכחי הוסבר לנו שזו הדרך וכך נצא מהבוק. היום אומרים שזה היה צפוי לכישלון מלכתחילה וכו' וכו', למרות ההצלחה הכבירה בשמירה על התקציבים (?).

ומה אם בעוד שנה או שנתיים כן תדרוש הממשלה את חלקה במס הכנסה מאלה שמשכורתם מצדיקה זאת? התשובה שניתנה על ידי איתן באספה לפני שבועיים, כאילו יש בידי התנועה כוח ומוניטין למנוע זאת, אינה משכנעת. התנועה עוסקת בהרחבת סיווג המונח 'קיבוצ' ובכלל לא בטוח שהתוצאה תהיה כל כך לטובתנו. מה שבטוח הוא, שכאשר זה יקרה, ואני אומר "כאשר" ולא "אם וכאשר", יישמט השטיח מתחת לשיטה החדשה, או, לפי המשל, ייקרעו החוטים של ה"ערב" ברשת.

אפשרות אחרת היא שתהיה ירידה נכרת מהכנסות מהמקור של בעלי משכורות גבוהות. זה יכול להיות בגלל צימצום מספרם עקב פיטוריהם, יציאתם ממעגל העבודה, ואפילו עזיבתם את הקיבוץ. יתרת משלמי ההיטל הזה לא יספיקו ולא יסכימו לשלם את הסכומים הנחוצים, ושוב נישאר עם רשת שאינה רשת עם חוטים בשני הכיוונים. ואז ?? כלום אין מקום להיות חכמים גם לפני המעשה? אחזור על דברי באספה: סוגיה פילוסופית היא האם החוטים ברשת מיועדים להפריד בין החורים או שמא להחזיק אותם ביחד.

ואולי מדובר בכלל על גבינה שוויצרית.

שבת שלום -

טומי עמי

זה הבית שלי? אין לי אחריות?

הללו הלו! חברים -

אני פונה אליכם (כולכם) עם הבעיה שלי. אני מרגישה שאני חיה בעונש מאז שמיק "עזב" אותי.

כל חיי פה הייתי אחראית ותמיד הלכתי להצביע לפי הצורך. כן - למזלי יש לי חבר, שכמוני הוא ותיק בקבוצת שלו. לכן אני חיה בין שני המקומות, כי מייסדי קבוצת לא עוברים בקלות.

לא נותנים לי לתת יפוי כח למישהו מהמשפחה (בזמן שאני לא פה), כי אני אלמנה. עונש !! למה ??

אם יש בן זוג, אחד מהם יכול לקבל יפוי כח בזמן שהשני לא במשק.
חברים, תחשבו ותכתבו את דעתכם ב"דברי".
תודה לכל המתעניינים.

שלכם, **נטע**

ואיפה אני?

זאת הכותרת שמופיעה השבוע באחד המאמרים בעתון "הקבוק" (לפניכם צילום של המאמר).
הקיבוצים כולם מדורגים לפי המודלים השונים בהם הם חיים, מהמודל השיתופי עד למודל הקהילתי.

מי שמעיין ברשימות מוצא את כפר הנשיא משובץ ברשימת "רשת בטחון".
ואני שואלת: "מי החליט על כך? מתי החלטנו לעבור לרשת בטחון?"

הענין מקומם במיוחד, כי אחת האופציות ברשימה הייתה "בדיון", דבר שהרבה יותר קרוב לאמת.

אני מוצאת כאן נתיבת אינפורמציה מגמתית, אם לא יותר מזה, ואני שואלת - מי נתן את הנתונים האלה?
על זאת אני מוחה.

יעל נמנוב

זורע רוח, קוצר סופה

ראשית, מודה אני למרכז המשק על התייחסותו, רק חבל, חבל מאוד שההתייחסות אינה לגופם של הדברים.

אין ולא היה "עליהם" (כפי שכתבת) ממני או מעבדי החוק, למיטב ידיעתי, על עובדי "הבונים". אולי תתפלא, אך אני מכיר ורואה את מסירותם לעבודה יום-יום די מקרוב.

אך יש בליבי ביקורת קשה ואינני מתבייש לבטא אותה בקול רם, על דרך ההתנהלות

של יו"ר, אשר משמש בתפקיד כבר כמה שנים (כך שאין לייחס דברים למשבר העולמי), משתכר אלפי דולרים, ומה תרומתו? גם כאן אני מוכן לדייק יותר - הביקורת אינה עליו, הרי אם נותנים, למה לא לקחת? אלא על צורת התנהלות הדברים, על צורת הביקורת, על דרך עבודתו. ומה בעתיד? אם זה היה משולם מכיס פרטי, נראה לך שכך הדברים היו מתנהלים?

שנינו מסכימים שאנו בדרך להפוך לתושבי הכפר, לדבר יותר רחב, עם קשר רופף יותר, ואז איזו ביקורת תהיה? אני טוען שכעת זה הזמן להקמת "מנגנון פיקוח" על הדברים, והמנכ"ל והיו"ר, חייבים לעבוד תחת פיקוח צמוד ולהבחין על פי תוצאות כמאמה ולא על פי משבר זה או אחר. המבחן הוא על פי תוצאות ולא על פי תירוצים.

נושא שני - השינוי וההיטלים: אני חוזר ומציין שאני בעד השינוי "ובגדול" ומתאר לי שרוב עובדי החוץ גם כן, אך מתנגד להיטלים שאינם תורמים דבר, וכוונתי להיטל מעבר של 16% ל-3 שנים, זכיתי לקבל תשובה. אינני מאמין שההיטל יעלה, יתכן וישנה שם או צורה, אך אינני רואה מי יפקח ומי יבצע על צמצמו לאפס. עדיין אני טוען שצריך לצמצם את הזמן ולהקטין אותו עד שיעלה.

דבר אחרון - כעובד חוץ, נחסכת ממני ביקורת על קושי והתמודדות. אני ככל עובדי החוץ מרוויח את לחמי בזיעה ובמאמץ רב. אף אחד לא נותן לנו משכורת על יופי הבלורית וצבע העיניים.

בברכה, **דודי פוקס**.

"We don't necessarily discriminate. We simply exclude certain types of people"

"Digi Divrei" - Divrei, digital version

<http://www.kfar-hanassi.org.il/khtalk/divrei.html> - Divrei issues

(User: "khtalk" password: "mansura")

<http://www.kfar-hanassi.org.il> - Main Page (Ruth Ney)

<http://www.kfar-hanassi.org.il/telcomm> - My Main page

<http://www.kfar-hanassi.org.il/rainbow> - What makes people smile here?

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!